

Sygn. akt I C 1578/15

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 14 marca 2016 roku**

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

**w składzie:**

**Przewodniczący:** SSR Katarzyna Niemczyk

**Protokolant:** starszy sekretarz sądowy E. B.

po rozpoznaniu w dniu 29 lutego 2016 roku w Słupsku

na rozprawie

**sprawy z powództwa B. K. (1)**

**przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda B. K. (1) kwotę 70.000,00 zł (siedemdziesiąt tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27.02.2015 roku do dnia 31.12.2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.117,00 zł (siedem tysięcy sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu

**Sygn. akt I C 1578/15**

## UZASADNIENIE

**Powód B. K. (1)**, reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł pozew przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 70.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27.02.2015 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.217,00 zł bądź ewentualnie kosztów postępowania sądowego stosownie do spisu kosztów przedłożonego na rozprawie.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 1.09.2007 roku pomiędzy miejscowościami B. a T. doszło do wypadku drogowego w ten sposób, że M. K. (1), kierujący pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nie zachował należytego odstępów od pojazdu go poprzedzającego marki S. (...) o nr rej. (...), kierowanego przez M. W. i uderzył w tył tego pojazdu. Kierujący pojazdem marki S. (...) wykonującym w tym czasie nieprawidłowy manewr omijania samochodu marki F. (...), w wyniku zaistniałej sytuacji na drodze uderzył w tył F. (...) oraz w pieszę B. K. (2). W konsekwencji doznanych obrażeń, poszkodowana piesza poniosła śmierć. Wyrokiem Sądu Garnizonowego w G. II z dnia 2.09.2008 roku, sygn. akt Sg. 244/08 kierujący pojazdem marki P. M. K. (1) został uznany winnym popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. oraz skazany na karę trzech lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby sześciu lat. Kierujący pojazdem marki S. M. W. został uznany winnym popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. oraz skazany na karę dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby pięciu lat. Posiadacz pojazdu, którym kierował sprawca zdarzenia M. K. (1), w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy ubezpieczenia

zawartej z towarzystwem ubezpieczeń, którego pozwany jest następcą prawnym. Powód wskazał, iż reprezentowany przez (...) S.A. pismem z dnia 21.10.2014 roku zgłosił stronie pozwanej roszczenie w kwocie 120.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią żony. Decyzją z dnia 26.02.2015 roku pozwany przyznał na rzecz powoda świadczenie w wysokości 20.000,00 z tytułu zadośćuczynienia. Jako podstawę powództwa powód wskazał art. 448 k.c. w związku z art. 24 k.c. Powód wskazał, iż więź łącząca go z żoną była niezwykle silna, po jej nagłej, niespodziewanej śmierci doznał głębokiego wstrząsu emocjonalnego, którego skutki odczuwa do dziś. Dla powoda żona była najważniejszą osobą w życiu, tworzyli zgodne i szczęśliwe małżeństwo, wychowywali razem córkę, planowali wspólną przyszłość. Jej śmierć spowodowała, że świat powoda legł w gruzach. Zmarła była osobą bezwzględnie oddaną rodzinie, cały swój czas i energię poświęcała na pielęgnowanie ogniska domowego. Powód poznał zmarłą w bardzo młodym wieku, z dnia na dzień stracił całą radość z życia. Upływ czasu nie złagodził bólu i cierpienia powoda, do dnia dzisiejszego czuje się samotny, opuszczony. Uzasadniając wysokość roszczenia, powód wskazał, iż zadośćuczynienie ma w całości zrekompensować krzywdę – nie tylko doznany ból i cierpienie spowodowane śmiercią osoby najbliższej, ale przede wszystkim przedwczesną utratę członka rodziny, która zawsze będzie nieodwracalna w skutkach i poczucie osamotnienia, rozciągające się na całe życie osób bliskich; ma także pomóc w przezwycięzeniu przykrych doznań i wspierać realizację celów pokrzywdzonej, które zostały udaremnione przez negatywne doświadczenia. Żona w życiu powoda odgrywała wielką rolę, a po jej śmierci nie widzi on przyszłości w życiu osobistym, nastąpiło ograniczenie jego spotkań i kontaktów towarzyskich. Powód nie widzi dla siebie dobrych perspektyw na przyszłości, mimo upływu 8 lat od śmierci żony nadal przeżywa żalobę.

W odpowiedzi na pozew **pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**, reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał, że pomiędzy posiadaczem pojazdu a stroną pozwaną została zawarta umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, obowiązująca w dacie zdarzenia. Pozwany przyznał, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 20.000,00 zł. W ocenie pozwanego powództwo jest bezzasadne. Pozwany zarzucił, że dochodzone roszczenie jest nadmierne w stosunku do doznanej, nieudowodnionej na obecnym etapie postępowania, krzywdy. Argumentował, że na podstawie art. 448 k.c. kompensowana jest krzywda, a więc szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego w postaci prawa do pełnej rodziny i więzi rodzinnych polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego i dotyczy szczególnie bliskich relacji. W ocenie pozwanego nie może być akceptowana sytuacja, w której podobnie jak te najwyżej cenione wartości pozostające pod ochroną art. 445 § 1 k.c., będą w wymiarze finansowym kompensowane same tylko przeżycia psychiczne będące następstwem śmierci osoby bliskiej. Zdaniem pozwanego, powód dotychczas nie udowodnił, aby więź łącząca go ze zmarłą uzasadniała zasądzenie na jego rzecz żądanej kwoty. Zadośćuczynienie nie może być źródłem wzbogacenia, co powoduje konieczność jego dostosowania nie tylko do stopy życiowej społeczeństwa, ale do stopy życiowej poszkodowanych. W ocenie pozwanego przedstawiony w sprawie materiał nie wskazuje, aby u powoda okres żaloby przebiegał w sposób zaburzony. Ponadto obecnie nie jest możliwe obiektywne i zgodne z rzeczywistym stanem określenie rozmiarów cierpienia powoda, a więc rozmiaru krzywdy, tym bardziej, że od daty śmierci żony minęło 8 lat, a stan emocjonalny powoda może też być wynikiem innych negatywnych przeżyć w jego życiu. Powód nie udowodnił, że śmierć żony zaburzyła jego życie rodzinne i społeczne powodując trwale dysfunkcje w zakresie zdrowia psychicznego oraz uniemożliwiające jej normalne funkcjonowanie w przyszłości. W ocenie pozwanego żądana przez powódkę kwota 70.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, jest rażąco wygórowana. Pozwany zakwestionował nadto zasadność uznania roszczenia o odsetki od daty innej niż data wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1.09.2007 roku pomiędzy miejscowościami B. a T. doszło do wypadku drogowego, w ten sposób, że M. K. (1), kierujący pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nie zachował należytego odstępu od pojazdu go poprzedzającego marki S. (...) o nr rej. (...), kierowanego przez M. W. i uderzył w tył tego pojazdu. Kierujący pojazdem marki S. (...) wykonującym w tym czasie nieprawidłowy manewr

omijania samochodu marki F. (...), w wyniku zaistniałej sytuacji na drodze uderzył w tył F. (...) oraz w pieszą B. K. (2). W konsekwencji doznanych obrażeń, poszkodowana B. K. (2) poniosła śmierć.

Wyrokiem Sądu Garnizonowego w G. z dnia 2.09.2008 r. sygn. akt Sg. 244/08 kierujący pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...) M. K. (1) został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. oraz skazany na karę trzech lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby sześciu lat. Kierujący pojazdem marki S. (...) nr rej. (...), M. W. został uznany winnym za popełnienie czynu z art. 177 § 2 k.k. oraz skazany na karę pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby pięciu lat.

Posiadacz pojazdu, którym kierował M. K. (1), w dacie 1.09.2007 roku posiadał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z poprzednikiem prawnym Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W..

(bezsporne)

B. K. (2) była żoną B. K. (1). Małżonkowie zawarli związek małżeński w 1987 roku. B. K. (1) miał wówczas 24 lata. Małżonkowie mieszkali razem i nie rozstawali się do śmierci B. K. (2). Był to pierwszy związek (...). Z ich małżeństwa urodziła się w (...) roku córka M. K. (2).

W chwili śmierci żony B. K. (1) miał 44 lat, a jego córka M. K. (2) 17 lat.

B. K. (2) i B. K. (1) byli kochającym się małżeństwem, ich najważniejszym celem było wychowanie wyczekiwanej córki. B. K. (1) wraz z żoną i córką razem spędzali wolny czas, który lubili spędzać aktywnie. Wyjeżdżali na wakacje, które spędzali w Polsce, najczęściej w górach, bądź poza granicami kraju. Byli wspólnie w Tunezji, na Majorce, na Słowacji, w Czechach, w Niemczech.

Podczas wakacji w górach chodzili na piesze wycieczki.

Jeździli na przejażdżki samochodowe do U., S., na H., jeździli na wycieczki rowerowe. W gronie rodzinnym i przyjaciół spędzali rocznice, święta, urodziny córki. O oprawę świąt i uroczystości dbała B. K. (2).

Powód wraz z żoną i córką spędzał czas z rodzicami B. K. (2) na działce. Na działkę rodzina powoda często przyjeżdżała rowerami.

Małżonkowie wyjeżdżali do teatru muzycznego w G., chodzili do teatru. Ponadto wspólnie prowadzili dom, jeździli na zakupy, dzielili się obowiązkami domowymi.

B. K. (2) pracowała jako przedszkolanka.

Żona powoda była osobą otwartą, radosną, łączyła rodzinę, lubiła kontakty z ludźmi, potrafiła okazywać radość. B. K. (1) cieszyło życie rodzinne z żoną i córką M..

B. K. (2) i B. K. (1) byli kochającym się małżeństwem. Okazywali sobie czułość. Wspólnie podejmowali decyzje. Troszczyli się o córkę. Małżonkowie byli dla siebie wsparciem. B. K. (1) w każdej sytuacji mógł liczyć na wsparcie żony, jej pomoc i radę.

Dla B. K. (1) córką M. i żona były najważniejszymi osobami. Po śmierci żony powód starał się zaopiekować córką, która została bez mamy. Relacje B. K. (1) i córki w początkowym okresie po śmierci B. K. (2) były trudne, albowiem oboje nie radzili sobie ze śmiercią najbliższej osoby.

B. K. (2) zmarła w szpitalu w obecności męża.

Śmierć żony była dla B. K. (1) wielką życiową tragedią.

Powód po śmierci żony załamał się.

B. K. (1) był żołnierzem zawodowym w Jednostce Wojskowej w R.. Następnie już po śmierci żony rozpoczął służbę w Jednostce Wojskowej w S., dokąd przeniesienie z uwagi planował jeszcze wraz z żoną.

Po śmierci żony powód nie podolał obowiązkowi zawodowemu z uwagi na stan zdrowia i odszedł na emeryturę, aby zająć się córką.

Po śmierci żony powód korzystał z pomocy psychologa i psychiatry. W okresie od dnia 14.04.2008 roku do dnia 5.05.2008 roku był hospitalizowany na Oddziale Psychiatrycznym z rozpoznaniem syndr. neurasthenico – deprssivum. Przez około rok brał leki. Dojeżdżał do szpitala w L., 2 – 3 razy nocował w nim.

W wyniku śmierci B. K. (2) pogorszeniu uległy stosunki rodzinne B. K. (1) z rodzicami żony, którzy mieli do niego żal o wyjazd na grzyby podczas którego zdarzył się wypadek.

B. K. (1) do chwili obecnej nie może pogodzić się ze śmiercią swojej żony, tęskni za nią i przynajmniej raz na 2 – 3 dni odwiedza jej grób.

Po śmierci żony B. K. (1) nie związał się z inną kobietą, do chwili obecnej jest sam.

Aktualnie pracuje jako taksówkarz.

Córka B. K. (1) mieszka i pracuje w P..

Nadal po śmierci żony powód utrzymuje kontakty ze znajomymi B. K. (2).

(dowód: zeznania świadka M. K. (2) na rozprawie w dniu 1.02.2016 r., czas nagrania 00:21:58, zeznania powoda na rozprawie w dniu 29.02.2016 r., czas nagrania 00:06:28; ankieta sporządzona przez B. K. (1) w aktach szkody na płycie CD k. 33; karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 77 - 78, książka zdrowia żołnierza zawodowego k. 79 - 83)

Pismem z dnia 21.10.2014 roku złożonym za pośrednictwem (...) S.A., B. K. (1) zwrócił się do ubezpieczyciela z żądaniem zapłaty kwoty 120.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią żony.

Decyzją z dnia 26.02.2015 roku Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. przyznało B. K. (1) kwotę 20.000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia. Należność w tej części została wypłacona.

(bezsporne: pismo z dnia 21.10.2014 r. w aktach szkody na płycie CD k. 33, decyzja z dnia 26.02.2015 r. w aktach szkody na płycie CD k. 33)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Bezsporne w sprawie były okoliczności wypadku, w wyniku którego zmarła B. K. (2), jak również odpowiedzialność pozwanego co do zasady z tytułu zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę.

Sporne w sprawie było uprawnienie powoda do domagania się zadośćuczynienia za krzywdę w związku z wypłaconą już przez pozwanego kwotą 20.000,00 zł.

Na mocy przepisu art. 448 Kodeksu cywilnego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się.

Jak stanowi przepis art. 24 § 1 Kodeksu cywilnego ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi rodzinnej i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 w związku z art. 24 § 1 k.c., jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, OSNC-ZD 2011, z. B, poz. 42 i z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, OSNC 2012, z. 1, poz. 10 oraz wyroki z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09, OSNC-ZD 2010, z. C, poz. 91, z dnia 25 maja 2011 r., II CSK 537/10, niepubl., z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10, OSNC 2011-ZD, z. B, poz. 44, z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 621/10, niepubl. oraz z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 314/11, niepubl.). - (tak w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2015 r., II CSK 594/14).

Skoro posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu szkodę, której następstwem jest między innymi śmierć, to w ramach zawartej umowy ubezpieczenia ubezpieczyciel przejmuje odpowiedzialność sprawcy, taka jest bowiem w ogóle istota ubezpieczenia się od odpowiedzialności cywilnej i ani z przepisów ustawy, ani z umowy nie wynika, by odpowiedzialność ubezpieczyciela za taką szkodę była wyłączona. Takie wyłączenie musiałoby być wyraźne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 września 2012 roku, sygn. akt I ACa 739/12, orzeczenia.krakow.sa.gov.pl).

Powód domagał się zapłaty zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, które z opisu utraconych dóbr można określić jako prawo do więzi emocjonalnej łączącej powoda z żoną, prawa do życia w związku małżeńskim i pełnej rodzinie.

Niewątpliwie w wyniku śmierci żony B. K. (2) prawo B. K. (1) do życia w związku małżeńskim zostało naruszone. Wskutek tego naruszenia została również zerwana bardzo silna więź emocjonalna łącząca powoda z żoną.

Powód utracił również prawo do życia w rodzinie, którą tworzyła żona B. K. (2), mąż B. K. (1) i wspólna córka M. K. (2).

Jak wynikało z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (dowód z zeznań świadka M. K. (2), przesłuchanie powoda, kwestionariusz znajdujący się w aktach szkody B. K. (1)) więź łącząca powoda ze zmarłą żoną była szczególna. Powód żył w szczęśliwym związku małżeńskim, w którym małżonkowie wspierali się wzajemnie. Razem z żoną ciekawie spędzał czas, małżonkowie wspólnie planował przyszłość i podejmował ważne decyzje. Dobro do życia w związku małżeńskim zostało zerwane i pomimo upływu ponad ośmiu lat od śmierci żony powód nie związał się z inną kobietą, ani nie ma takich planów. Podkreślić przy tym należy, że w dacie śmierci żony powód miał 44 lata będąc w wieku, w którym w niedługim czasie, po wyjeździe córki na studia miałyby więcej czasu na realizowanie planów własnych i żony.

Jednocześnie utrata więzi małżeńskiej, która należała do szczególnie bliskich, jest tym bardziej dotkliwa dla powoda, albowiem po ukończeniu szkoły średniej córka powoda rozpoczęła studia w P., w którym obecnie mieszka. W konsekwencji powód został sam.

W związku ze śmiercią B. K. (2) dobro osobiste w postaci prawa do życia w rodzinie również zostało utracone. Do czasu śmierci żony powód żył w kochającej się, zżytej rodzinie, której członkowie wspólnie spędzali czas, dbali o siebie, celebrowali ważne dla nich wydarzenia i święta. Również dbałość o wychowanie wspólnej córki spoczywała na obojgu rodzicach. Po śmierci żony powód sam musiał podołać obowiązkom rodzicielskim.

Do rozstrzygnięcia pozostaje kwestia wysokości zadośćuczynienia należnego powodowi wobec zarzutu strony pozwanej, że kwota wypłacona w postępowaniu likwidacyjnym w wysokości 20.000,00 zł wyczerpała w całości żądanie powoda.

Wypracowane w orzecznictwie i doktrynie poglądy co do ustalania zadośćuczynienia i jego charakteru prawnego na gruncie zadośćuczynienia z art. 445 k.c. są aktualne również przy zadośćuczynieniu za naruszenie dobra osobistego.

Ustalenie odpowiedniej sumy pieniężnej powinno nastąpić przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar krzywdy dotyczących: rodzaju chronionego dobra, rozmiaru doznanego uszczerbku, charakteru następstw naruszenia, wieku poszkodowanego, rodzaju i stopnia winy sprawcy, odczuwania jej przez poszkodowanego.

Zadośćuczynienie ma za zadanie kompensację doznanej krzywdy. Roszczenie to nie ma na celu wyrównywać straty poniesionej przez członków najbliższej rodziny zmarłego, lecz ma pomóc dostosować się do nowej rzeczywistości. Ma także na celu złagodzić cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przywrócona została równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego. Przy uwzględnianiu naruszenia dobra osobistego wskutek śmierci osoby bliskiej jako szkody niemajątkowej winny być brane pod uwagę: dramatyzm doznań osób bliskich zmarłego, poczucie osamotnienia i odczuwanej pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy uwzględnić jaką rolę w rodzinie pełniła osoba zmarłego, do jakich doszło zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu pozostałych członków rodziny, kolejną przesłanką powinno być określenie, w jakim stopniu pozostali członkowie będą umieli odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolni są zaakceptować obecny stan rzeczy. (tak wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19.06.2015 roku, I C 213/15)

Powód ciężko przeżył śmierć swojej żony. W jednej chwili jego dotychczasowe życie uległo całkowitej destabilizacji. Za życia swojej żony zawsze mógł liczyć na jej wsparcie i pomoc, wspólnie spędzali ze sobą wolne chwile, razem wyjeżdżać na wycieczki, na wakacje. Bez wątplenia niespodziewana śmierć żony była dla niego tragicznym i traumatycznym wydarzeniem, spowodowała głęboki ból i cierpienie, poczucie starty, pustki i bezsens życia. Powód nie mógł pogodzić się ze śmiercią żony, z którą planował dalszą wspólną przyszłość. Bezradność wobec sytuacji przejawiała się m.in. w tym, że po śmierci żony zrezygnował z pracy w S. i odszedł na wcześniejszą emeryturę. Musiał poradzić sobie sam z wychowywaniem nastoletniej córki, podczas gdy sam potrzebował pomocy psychologa i psychiatry. Pogorszeniu uległy również relacje z rodziną żony, która nie utrzymuje już kontaktu z powodem, obwiniając go za wypadek. Pozwany do chwili obecnej tęskni za żoną i nie jest w stanie ułożyć sobie życia z inną kobietą. Wciąż nie może pogodzić się z tragiczną śmiercią żony, często odwiedzając jej grób.

Należy zwrócić uwagę, iż wypadek, w którym ginie nagle bliska osoba jest zdarzeniem niosącym poczucie ogromnego pokrzywdzenia i przeżyciem ze wszech miar negatywnym, którego całokształt składa się na pojęcie niematerialnej krzywdy kompensowanej zadośćuczynieniem.

Powód otrzymał przed wytoczeniem sprawy kwotę 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę.

Śmierć żony powoda skutkuje trwałą utratą przez powoda dobra osobistego w postaci prawa do życia w rodzinie, którą przez swój związek założyli. Gdyby nie tragiczna śmierć B. K. (2) należałoby przyjąć, że powód przy uwzględnieniu średniej statystycznej długości życia człowieka, mógłby jeszcze przez wiele lat cieszyć się wspólnym z nią życiem oraz liczyć na jej pomoc i wsparcie.

Od chwili śmierci B. K. (2) do czasu zamknięcia rozprawy upłynęło ponad 8 lat i do tej pory powód nie związał się z inną osobą. Pielęgnowanie pamięci zmarłej, częste jej wspomnianie i odwiedzanie jej grobu wskazuje na silną więź łączącą powoda ze zmarłą żoną, jak również na fakt, że nie rozpoczął nowego etapu w życiu.

Stwierdzić należy, że odpowiednią kwotą zadośćuczynienia dla B. K. (1) za naruszenie dóbr osobistych powoda będzie kwota 90.000 zł. Kwota ta stanowić będzie odczuwalną wartość ekonomiczną i pomoże wynagrodzić utratę dóbr

osobistych. Utracone przez powoda dobra osobiste w związku ze śmiercią żony, decydują o jakości życia dla człowieka, dla którego cenne jest życie rodzinne, a za taką osobę należy uznać powoda.

Uwzględniając już kwotę zadośćuczynienia wypłacaną na etapie przedsądowym do zasądzenia pozostawała kwota 70.000,00 zł.

Na etapie zgłoszenia szkody rozmiar należnego powodowi zadośćuczynienia za utratę dóbr osobistych był możliwy do ustalenia. Powód w pismach kierowanych do zakładu ubezpieczeń szczegółowo odniósł się do okoliczności świadczących o więzi łączącej go ze zmarłą żoną i wpływu tego zdarzenia na dalsze życie powoda. Uzasadnia to zasądzenie odsetek ustawowych od daty wskazanej w pozwie.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie przepisu art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 9 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 70.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27.02.2015 roku do dnia 31.12.2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 roku do dnia zapłaty, o czym orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Powód jest stroną wygrywającą sprawę.

Koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły łącznie 7.117,00 zł, z czego tytułem wynagrodzenia należnego radcy prawnemu kwota 3.600,00 zł, kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwota 3.500,00 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu.

Wobec powyższego sąd na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł jak w punkcie drugim sentencji wyroku.